

ÅSA LARSSON • INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

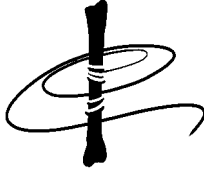
PAX

EL MISSATGER DEL MAL

Estrella Polar

Llibre IV
El missatger del mal

Åsa Larsson i Ingela Korsell
Henrik Jonsson

Traducció: Marc Delgado

Estrella Polar

Índex

Somnis inquietants	9
M'estic morint, com si diguéssim	15
El golf és un esport de cavallers	19
Coi de nen pobre	24
Es diu torneig de golf	27
Aquest Slaimon rebrà el que es mereix!	31
Blancaneu	35
Jo no he agafat res!	42
Enxampat in fraganti!	46
No em tornis a tocar mai més!	48
Ens en haurem d'anar d'aquí, ara?	51
Una desaparició terrible	55
Com s'atreveixen a acusar-lo?	61
<i>Imps</i> de nit	65
El teu germà ha begut oli!	71
El mal de panxa d'abans	77
En Verro i en Trujot	84

Pispar un ull	89
Com prendre caramels a un nen petit	94
Caçador i pagès	99
La reunió d'urgència és un caos	105
Rastres damunt la grava	112
Un lladre invisible	116
Un bon nyanyo	120
Sang, pistoles i calçotets	123
El <i>bjära</i>	129
PPANP: Pla Perfecte de l'Astut Nen Prodigí	132
Aranyes australianes	134
Verí de llavor de ricí	140
Com un lladre en plena nit	144
Una sala molt estranya	147
No facis l'orni!	150
Traïdor	153
Què hi ha a l'armari?	156
Has vist el meu germà?	165
Com un pop	169
No et moguis ni un pèl!	172
Em vol matar	174
Li has de disparar	178
Un cargol dissecat anant de pujada	180
Ramells de bruixa	185

CAPÍTOL 87

Somnis inquietants

L'alarma d'en Viggo sona a les dues de la matinada. De sobte està tan despert com si fos de dia. És l'hora de llevar-se per fer l'experiment.

En Viggo ha sentit dir que si se suquen els dits d'algu en aigua mentre dorm, aquest es pixa a sobre.

Quan un s'assabenta d'una cosa com aquesta, no queda cap altra opció que comprovar si és veritat. I el germà gran d'en Viggo és el candidat perfecte per fer de conillet d'Índies.

L'Alrik respira profundament, estirat al llit al seu costat. En Viggo no es mou ni un pèl i para l'orella. No, l'Alrik no s'ha despertat amb l'alarma. Genial.

En Viggo es prepara. Sota el llit hi ha el bol d'aigua de la Freia. Sense fer soroll, s'acosta al seu germà. L'Alrik dorm de panxa enlaire. Un braç li penja per un costat del llit. Perfecte.

En Viggo aixeca el bol fins als dits de l'Alrik. Aquesta és la part més perillosa de l'experiment. Si el conillet d'Índies es desperta, segurament intentarà matar-lo. Però aquesta és la mena de riscos que cal prendre quan es porta la ciència a la sang.

En Viggo espera. A l'Alrik se li accelera la respiració, tot i que no es desperta. Però tampoc no es fa pipí a sobre. En Viggo aixeca la flassada i ho comprova. S'espera una mica més. El seu germà encara té els dits dins l'aigua.

L'Alrik somia. Un somni premonitori d'allò més inquietant. Comença amb la sensació que està a punt d'ofegar-se. Ha d'aconseguir respirar aire fresc. Neda cap amunt i, en el moment que treu el cap de l'aigua, apareix en un lloc completament nou.

Ara penja del sostre d'una habitació fosca i freda. Hi ha una persona, o més aviat una ombra, dreta al bell mig de l'estança.

La figura embolica un fragment d'os amb llana i draps esquinçats. Embolica i embolica, i al final fa un petit cabdell.

Llavors l'ombra deixa el bolic dins d'una capsa de sabates i xiuxiueja alguna cosa. Són paraules en una llengua oblidada. Conjurs.

Què hi ha dins la capsa? En el somni, l'Alrik s'hi acosta surant en l'aire. Només hi veu una troca feta de

llana i tires de tela. Allarga una mà per tocar-la, però s'atura. No, no s'hi veu amb cor! La troca està completament quieta, però a l'Alrik li sembla que alguna cosa ha canviat.

Sap que el cabdell el pot veure, tot i que no té ulls. Sap que és viu, tot i que no té cor. Observa i vigila l'Alrik. Com un depredador que intenta enganyar la seva presa.

Tot just acaba de néixer: és una coseta petita i horrosa. Però l'Alrik té la impressió que sap qui és ell.

Una onada de por el travessa de cap a peus.

De cop i volta, l'Alrik apareix en un altre lloc. Tal com passa als somnis. Ara és a la teulada. Des d'allà veu que centenars de rates s'allunyen de la casa. Fugen com ho farien d'un vaixell que s'estigués enfonsant.

«Tenen por», pensa l'Alrik. «Poden sentir la presència d'aquell cabdell, o el que sigui. I ara fugen aterrides». L'Alrik comprèn que ell també ha de marxar d'allà. Allunyar-se'n. Però és com si tingués els braços i les cames paralitzats. No es belluga ni un centímetre.

En Viggo observa el seu germà. Li sembla que té un malson. Les parpelles closes li tremolen i les cames s'agiten nervioses. Potser està somiant que alguna cosa el persegueix.

De cop i volta, l'Alrik respira profundament i s'in-

corpora. Engrapa en Viggo per la samarreta i el fulmina amb la mirada.

—Caram, tu. Què somiaves? —pregunta en Viggo, i amb molt de compte empeny el bol d'aigua sota el llit amb el peu.

L'Alrik no respon, pensatiu. Però els somnis foscos han desaparegut. Fa un moment eren ben vius. Ara han desaparegut. Només en queda una sensació molt desagradable que li posa els pèls de punta.

—No... no me'n recordo —contesta—. Però feia molta por.

—Vols que dormi amb tu? —pregunta en Viggo.

L'Alrik assenteix amb el cap. En Viggo va a buscar el seu coixí i s'esmuny al costat del seu germà.

El cap d'una estona en Viggo s'adorm, però a l'Alrik li costa asserenar-se. Ha somiat alguna cosa terrible. I per què té els dits molls? No es deu pas xumar el polze quan somia, oi? Si és així, no anirà mai a dormir a casa d'un amic.